

Pasca

Po okolí sa rozliehal podmanivý zvuk lutny. Sprevádza ho čistý diskant zvodnej červenovlásky, ladne sa vlniacej do rytmu hudby. Chlapi, zhypnotizovaní jej krivkami, sa drali vpred, aby pri nej mohli stáť čo najbližšie. V miske položenej pri pódiu sa kopila hrstka mincí, z ktorých podaktoré boli dokonca zlaté.

Na tržnici v Elšume bolo vždy rušno. Stánky rôznych rozmerov vystavovali všemožné druhy tovaru, za ktorými sa nejedna žena otočila. Dali sa tu poľahky kúpiť kožušiny, náradie, keramika, železné výrobky, sklo, šperky a mnoho ďalších vecí, no Yaril hľadal niečo iné. Nieкого, kto by mu zodpovedal otázky, ktoré ho sem priviedli.

*Buď silná, odpoveď sa nájde.
Skôr, ako si myslíš, až slnko zájde.*

„Dost' trefné,“ pomyslel si Yaril, keď nechtiac začul úryvok z básne popisujúcej nešťastnú lásku ženy k mužovi, o ktorom už dlhé týždne nebolo ani chýru. Inokedy by ho príbeh zaujal a započúval by sa do melodického hlasu červenovlásky, ale teraz nie. Mal naponáhlo. Ak by zistil, aká choroba zmáha jeho otca, mohol by mu zaobstarať vhodný liek a vyraziť na spiatočnú cestu, aby ho zachránil pred istou smrťou.

To bol totiž dôvod, prečo Yaril navštívil Elšumu. Po ceste sa stretol s lovcom Tarom a svižnou barbarkou Rynn, ktorých by po pár prežitých dobrodružstvách hádam mohol nazvať priateľmi. Teraz však na nich nemyslel, mal dôležitejšie starosti. Trápili ho to natoľko, že si pohrúžený do svojich myšlienok ani nevšimol, kedy odbočil z rušného námestia na menej frekventovanú ulicu. Ocitol sa pred malou budovou s drevenou tabuľou zavesenou nad dverami. Bol v nej vyrytý kotlík, ktorý jednoznačne hlásal prítomnosť alchymistu. Vchodové dvere poľahky otvoril a vkĺzol dnu.

Kúzelníka ovalila príjemná aróma. Niesla sa vzduchom formou hmlistého oparu, ktorý halil miestnosť do zvláštneho pološera. Fľaštičky rôznych tvarov a veľkostí sa hromadili na poličkách, ktorými bol krám preplnený. Okrem nich bolo v miestnosti aj zopár almár, podľa všetkého tiež prepchatých nádobkami. Vo vitríne uprostred miestnosti bolo vystavené zvláštne náradie. Yaril nedokázal rozpoznať, na čo slúži. Na pulte, za ktorým nikto nestál, sa povaloval mažiar plný čiernych korenkov. Yaril sa naklonil a privoňal k nim. Prekvapila ho ostrá mentolová vôňa a napriek krúteniu nosom sa mu nepodarilo prekaziť hlasné kýchnutie.

„Zákazník!“ ozval sa radostný výkrik chlapa vstupujúceho do miestnosti zo zadnej časti obchodu. „Ako vám pomôžem?“

„Hľadám alchymistu. Som tu správne?“ premeriaval si Yaril nedôverčivo chlapa za pultom.

Nemohol si pomôcť, ale pripomínal mu škrečka - nízka postava, trochu pri sebe a na tvári chamtivý výraz typický pre každého obchodníka v Elšume. Ruky mal zopäté pred sebou a mädlil si ich.

„Už ste ho našli! Som najlepší v Elšume. Alchymista Koloman, k vašim službám,“ odvetil pohotovo predavač.

Yarila priam štípal pach samochvály.

„Viete, som tu kvôli jednému lieku,“ začal Yaril neisto. „Hľadám niečo proti ochabnutiu svalstva...“

„Viac mi ani nemusíte hovoriť, pane,“ žmurkol predavač na Yarila a potmehúdsy sa usmial. „To, čo hľadáte, je tu...“ Na stôl položil fľaštičku so smaragdovozelenou tekutinou. „Odporúčam vám odpiť si z nej chvíľu pred tým, ako

sa pritulíte k vašej milej. Účinky sa dostavia skoro ihneď.“

V predajni zavládlo ticho. Yaril civel na predajcu ako teľa na nové vráta, no ten sa iba uškrňal.

„Myslím, že sme sa nepochopili,“ odkašľal si Yaril rozpačito. „Ide o môjho otca...“

„Liek účinkuje na starších rovnako, ako na mladých,“ zareagoval pohotovo alchymista.

Yaril to nevydržal a päťou buchol do pultu. Predavač s vydeseným pohľadom uskočil. Prívetivý úsmev mu v okamihu zmizol z tváre.

„On umiera! Jeho telo ho prestáva poslúchať!“ vybafol na neho Yaril.

„Aha,“ poškrabkal sa na hlave predavač. „A ako sa to prejavuje?“

„Je to druh akéhosi ochrnutia. Najprv to postihlo len prsty na všetkých končatinách. Postupne, jeden za druhým. Trvalo to mesiace, ale stav sa nezlepšoval. Skôr naopak, zhoršoval sa. Ochrnutie postupovalo vyššie a zasiahlo dľaň aj chodidlá. Je to síce pomalý proces, ale ak to pôjde takto ďalej a choroba zasiahne životu dôležité orgány, môže hroziť smrť.“

Alchymista sa bez slov obrátil ku svojej knihami preplnenej policičke a po chvíľke prehľadávania z nej vytiahol hrubú knihu.

„To ochrnutie môže byť aj magického pôvodu?“ spýtal sa nezdvíhajúc zrak z knihy.

„Môj otec často experimentoval s kúzľami, možné je všetko,“ prikyvoval Yaril. „Našli ste tam niečo? Už viete, čo to je?“

Predavač tupým buchnutím zatvoril knihu a pozrel na Yarila. Tentoraz mal v očiach súcit.

„Choroba, ktorú popisujete, sa vymyká všetkým zákonitostiam. Obyčajné ochrnutie sa dostavuje okamžite po ťažkom zranení. Ešte nikdy som nepočul o tak dlhom procese ochrnutia. Obávam sa, že s týmto vám nepomôže žiadny alchymista. Ale stále je tu istá možnosť.“

„Aká?“ blysla sa iskra nádeje v Yarilových očiach.

„Možno by vám dokázali pomôcť druidi. Sú úzko spätí s prírodou, v liečení prekonajú každého alchymistu.“

Yaril si povzdychol. Jakživ nevidel žiadneho druida. Kam by ho šiel teraz hľadať? Vedel o nich iba toľko, že sa skrývajú hlboko v hustých lesoch, kam ľudská noha ešte nevkročila. Možno Tar by mohol niečo vedieť.

Nahlas si povzdychol.

„Mám tu pre vás ešte niečo,“ povedal a vylovil si z brašne pekne zdobenú, netradičnú dýku a smaragdový prsteň, po ktorom vrhol alchymista nenásytný pohľad. „Dokážete mi zistiť, aká mágia sa v nich skrýva a akú majú cenu?“

„Zaiste, som predsa najlepší,“ uškrnul sa predavač a na tvári sa mu zjavil známy, chamtivý výraz. „Bude vás to stáť iba osem zlatých.“

„Osem?“ vypleštil oči Yaril. „Toľko nemám.“

Alchymista sa na chvíľu zamyslel. Najradšej by bol otrčil Yarilovi päty, ale jeho nešťastie v ňom prebudilo súcit.

„Môžete mi zaplatiť aj malou službičkou. Potrebujem získať jednu špeciálnu ingredienciu. Ak mi ju donesiete, tak sa na tie predmety pozriem.“

Yaril už niečo počul o tajných alchymistických prísadách. Bolo mu proti srsti zbierať kadejaké vranie výkaly.

„O akú ingredienciu presne ide? Krv panny? Krokodílie slzy?“

„Nie, nie,“ usmial sa alchymista doširoka, „ale ani tým by som nepohrdol. Každopádne to, čo teraz potrebujem, sa volá *alchymilka santofora*, drobný kvet rastúci v lesoch.“

„To nepoznám,“ ohrnul nosom Yaril.

„Dám vám tento pergamen, je na ňom presný popis, aj nákres byliny a miesta jej výskytu v neďalekom hvozde. Navyše dostanete aj tento amulet. Pozor, je to fiola naplnená špeciálnou tekutinou, ktorá mení intenzitu svetla podľa množstva hľadaných bylín v okolí. Pomocou nej ich poľahky nájdete.“

S týmito slovami podal Yarilovi zrolovaný pergamen spolu s uzavretou fiolou na dlhej šnúrke.

„Tak počkať! A prečo si po ne nezájdete sám? Stráži ich niečo otrasné s veľkými zubami? A ja mu mám poslúžiť ako predkrm, zatiaľ čo vy si potajomky nazbierate bylinky? Tak to v žiadnom prípade,“ ohradil sa Yaril a posúval dary naspäť.

„Nič hrozivé tam nie je. Sám som tam bol už mnohokrát. Naposledy ma tam ale chytila jedna osoba a vyhrážala sa mi, že zle pochodím, ak ma tam znova uvidí.“

„No prosím. A ja zle nepochodím?“

„Môžete skúsiť vyjednávať. A možno si vás ani nevšimne. Ale pokiaľ chcete zaplatiť v hotovosti, tak prosím,“ pomaly si priťahoval amulet k sebe.

„Dobre teda, uvidím, čo sa dá robiť,“ súhlasil Yaril, zhrabol veci z pultu, odložil si ich a dlhými krokmi zamieril k východu.

„Ak ich nazbierate viac, bohato sa vám odmením,“ kričal za Yarilom predavač. „A dávajte si pozor na osobu, ktorá tie bylinky stráži, je to druid.“

Yaril zabuchol za sebou dvere, ale alchymistove posledné slová mu ešte stále zneli v ušiach. Druid, a tak blízko k Elšume. Bolo načase vyhľadať Rynn s Tarom.

Dvere Hostinca pri trhovisku sa rozleteli dokorán a spoza nich na prašnú ulicu vystúpil vysoký muž zarastený v tvári a so zamysleným pohľadom. Od jeho príchodu do Elšumy ubehli už tri mesiace. Na jeho postave sa podpísala tvrdá drina a odriekanie si výdatného jedla. Vyzeral unavene a skleslo. Potrhaný výzor jeho šiat nezachránili ani laicky našité záplaty.

„Tar! Hej, Tar! Neponáhľaj sa tak!“ ozvalo sa z neďalekého húfu ľudí stojacich popri stánku s obrazmi, ktorým sa predierala silueta známeho potulného kúzelníka. Náhlil sa k nemu rýchlymi krokmi, aby ho dobehol.

„Yaril?“ premeriaval si ho udivene Tar. „Kde sa tu u všetkých čertov berieš? Myslel som si, že máš naponáhlo a z mesta si dávno odišiel. Nehovoril si snáď o chorom otcovi?“

„Je to komplikovanejšie,“ odrazil Yaril otázku. „Dlho som tu v meste pátral. Odpoveď som hľadal aj v miestnom kúzelníckom cechu, kde teraz bývam, ale nie je to také jednoduché, ako som dúfal. A kde si bol ty? Nevyzeráš veľmi dobre.“

„To nič,“ Tar iba nedbalo mávol rukou a vzpriamil sa. „To bude tým tréningom. Venujem sa trocha štúdiu prírodnej mágie a Zobor, môj učiteľ, mi s tým pomáha.“

„Prírodná mágia?“ zafrflal si popod nos Yaril a z jeho výrazu na tvári bolo jasné, čo si o takej mágii myslí. „Znie to zaujímavo, môžeš mi o tom povedať viac. Ale ešte pred tým musíme nájsť Rynn. Mám stopu, ktorú je treba vyšetriť, cestou ti všetko vysvetlím.“

Ubehli dva dni, kým sa dala stará partia dohromady. Rynn nebolo treba dlho presvedčať, aby šla Yarilovi pomôcť s nebezpečnou honbou za bylinkami. Bola celá nedočkavá, aby si vyskúšala nové bojové finesy. Za všetko vďačila svojmu novému trénerovi Germundovi, ktorý ju vzal pod svoje krídla hneď po tom, čo vyčistili tábor ľudožrútskych jezgerov. Počas troch mesiacov jej dal riadne pocítiť pravý význam slov „tvrdý výcvik“.

V Elšume zamierili rovno do centra mesta, kde stál známy hostinec vyššej triedy. Ponúkali v ňom drahé jedlá a nápoje pre bohatých a vyberavých jedincov. Nešli tam z dôvodu, že by sa topili v peniazoch. Skôr ich tam ťahala zvedavosť.

Po vstupe ich ohúrili vkusne zariadený interiér. Vhodne vybrané farby lahodili oči a príjemná vôňa čerstvo napečeného mäsa ich vábila čoraz hlbšie do luxusnej budovy. Našli si vhodné miesto na sedenie hneď vedľa okna zdobeného brokátovými záclonami pretkanými striebornou a zlatou niťou. Neďaleko ich stola bolo postavené menšie pódium pre muzikantov, ktorí dnes nevystupovali. Po chvíľke čakania sa pri nich zjavil čašník. Hlboko sa uklonil a prehovoril.

„Vitajte v Hostinci pri plnom sude. Môžem vám ponúknuť niečo na pitie?“

„Pre nás,“ ukázal Tar na seba a Rynn, „doneste pivo zvané Baltazárovo. Nášmu kamarátovi prineste ovocnú šťavu.“

„Budete aj jesť?“

„Nie, stačí nám pitie,“ uisťoval ho Tar.

Čašník odbehol a o niečo dlhšie, ako zvykom, sa vrátil s objednaným pitím. Zobral peniaze a odišiel.

„Takže, Yaril,“ prehovorila Rynn hneď po tom, ako zahasila smäd vo svojom hrdle, „kvôli čomu si nás sem zavolať? Už si našiel liek pre svojho otca?“

Yaril len skrúšene mávol.

„Ani sa ma nepýtaj. Bol som u viacerých alchymistov v meste a ani jeden si nevie rady s touto chorobou. Vraj je to niečo neprirodzené. Keby mi tak povedali niečo, čo ešte neviem. Ale aby som to skrátol, jeden z alchymistov mi poradil, aby som skúsil isté bylinky,“ zaklamal Yaril a sklopil zrak. „Rastú v lese plnom príšer a čudných bytostí. Sám by som sa tam nikdy neprebojoval a to je dôvod, prečo som vás zvolal.“

Yaril dobre vedel, že v lese žiadne príšery nečíhajú, aspoň nie také, o ktorých by vedel. Lenže to by zmenilo v očiach jeho kamarátov dobrodružnú výpravu na nudnú prechádzku lesom. Obával sa, že by mu odmietli pomôcť, ak by to vedeli. Preto pravdu trochu prifarbil a dúfal, že sa niekto z nich chytí. A nemýlil sa.

„To znie dobre!“ Rynnine oči sa zaleskli a podvedome siahla na rukoväť meča. „Konečne miesto, kde si odskúšam nové finty od Germunda. To budete získať, keď to uvidíte.“

Tar nič nepovedal, iba sa zaškľabil.

„Ale ako tie bylinky nájdeme? Dostať sa do lesa je jedna vec. Avšak omnoho ťažšie bude nájsť ich,“ pokračovala Rynn.

„Tým si hlavu lámať nemusíme. Stačí, ak si nasadím svoj...“

„Zdravím vás!“ prerušil mocný hlas Yarilovu reč. Pri stole stál vysoký muž v elegantnom tmavohnedom oblečení. Napriek jeho staršiemu výzoru mu z očí vyžarovalo sebavedomie a istota. Ruky mal za chrbtom a prívetivo sa na nich usmieval.

„Ospravedlňujem sa, že som vás tak neohrabane vyrušil, ale vy ste presne tí, ktorých hľadám. Mám pre vás niečo, čo by vás mohlo zaujímať.“

Rynn pozdvihla obočie, ale odolala nutkaniu opýtať sa ho, o čo ide.

„A vy ste?“ zagánil na neznámeho Tar a pohodlne sa oprel na stoličke.

„Vždy opatrni,“ uznanlivo prikyvoval muž. „Vedel som, že ma moje inštinkty

nesklamú. Dovoľte, aby som vás pozval na miestnu špecialitu. Popri tom vám poviem všetky detaily.“

„Nuž, dobre teda,“ súhlasil Tar po výmene pohľadov svojej družiny a potom sa pousmial. „Večera ešte nikomu neuškodila.“

Neznámy chlap si rýznym gestom privolal čašníka a do dlane mu položil mešec.

„Chceme súkromný salón s jedlom a pitím. Tak, aby nás nikto nerušil.“

Keď čašínik pocítil váhu mešca, nadšene prikyvoval a ukláňal sa, div že sa nepotkol. O chvíľu sa všetci ocitli v útulnej drevenej miestnosti s hrubými záclonami, ktoré perfektne tlmili zvuk rušného hostinca. Vzduchom sa niesla príjemná vôňa mäťového čaju a ďalších dobrôt, pod ktorými sa prehýbal stôl. Všetci si užívali dočasný prepych. Až na Rynn, ktorá sa nedokázala pohodlne usadiť na vankúšmi vystlanej stoličky. Miestnosť na ňu pôsobila skľučujúco a neprirodzene. Nechápala, ako môžu ľudia tomuto hovoriť luxus.

„Takže?“ prelomil náhle ticho Tar a uprel pohľad o neznámeho. „Kto vlastne ste a kvôli čomu nás hľadáte? Odkiaľ viete, kto sme?“

„Rovno k veci, to sa mi páči. Máte iskru a nezdržujete sa zbytočnými rečami,“ uznanlivo povedal neznámy a odpil si z lahodného vína. „Chcem vám ponúknuť niečo cenné. Niečo, čo má len málokto. Ponúkam vám spoznanie seba samého. Spoznanie hraníc vašich schopností a síl.“

„Čo to tu pláca?“ ozvala sa konečne Rynn, otrávená nepohodlným sedením.

„Myslím, že tým chcel povedať...“ ozval sa Yaril, ale nebolo mu súdené dokončiť vetu.

„Yaril, nechaj to na mňa!“ sprážil ho Tar pohľadom a obrátil sa späť k mužovi. „Budeme potrebovať viac informácií. O aké spoznanie ide?“

„Už som sa bál, že sa ani neopýtate,“ uškrnul sa chlap. „Mohol by som vám to povedať, ale načo rozprávať, keď vám to môžem aj ukázať? Presuňme sa preto rovno do centra diania.“

Keď to dopovedal, pred očami sa im zatmelo a svet prestal existovať.

Prvá sa prebrala Rynn. Trochu sa jej zamotala hlava, keď precitla. Otvorila oči, no nevidela nič, len tmu. Päťou si pretrela oči a znova sa pokúsila zaostriť zrak na akékoľvek svetlo. Úspech sa však nedostavil. Jej prvá myšlienka bola, že oslepla. Natiahla ruky a snažila sa niečo nahmatať. Okrem studenej steny a vlhkej podlahy však nič zvláštne nenašla.

„Hej! Je tu niekto?“ zariskovala krátku otázku a čakala. Neďaleko nej sa ozval šuchot. „Kto je to? Varujem ťa! Ak sa ma čo len dotkneš, zabijem ťa!“

„To si ty, Rynn?“ ozval sa Yarilov hlas. „Počkaj, idem k tebe.“

Rynn odľahlo a spustila zdvihnuté päste pripravené na útok. Počula, ako sa Yaril blíži. Zrazu pocítila, ako sa jej pleca niekto dotkol. Ruky skĺzali nižšie, až kým nenahmatali niečo mäkkšie.

„Yaril! Čo si to dovoľuješ, ty prasa!“ odstrčila mu ruky a ladným pohybom mu vylepila za ucho.

„Prepáč. Musel som sa ubezpečiť, že si to naozaj ty,“ šepol Yaril a v duchu poďakoval tme, cez ktorú nebolo vidieť jeho úškrn. Rynn chcela niečo odpovedať, ale predbehol ju hlas Tara.

„Čo tam zase stvárate vy dvaja?“

„Tar! Ty si tu tiež?“

„Jasné, a kde by som bol?“ odvrkol. „Ten sviniar s nami pekne vybabral. Aj vám zmizli zbrane a zbroj?“

Rynn si len teraz uvedomila, že je bez zbroje. Dokonca ani svoj meč a štít nemala pri sebe. Rukami letmo prešla po podlahe aj keď jej bolo jasné, že im tajomný únosca výbavu zhabal.

„Ach nie!“ ozval sa Yarilov beznádejný výkrik.